

Opgave 1**Tekst 1**

Gunnhild Øyehaug: "TO KVINDER (en sammenlignende analyse)".

Fra novellesamlingen *Drømmeskriver*, 2016.

Oversat fra norsk, 2018.

TO KVINDER (en sammenlignende analyse)

Hvis vi sammenligner Alexanders kone med Alexanders elskerinde, ser vi straks store forskelle, men også overraskende ligheder. Af ligheder kan nævnes: at de begge er meget smukke, og, overraskende nok, på samme måde. De har begge langt, mørkt hår, fregner, store brune øjne, de er omtrent lige høje, og de er faktisk så ens at man kunne tro at de var søstre. Men det er de ikke, og elskerinden bruger en større størrelse i sko. Forskelle: Konen er smukkere. Når elskerinden tænker over denne forskel, at hun er mindre smuk end konen, bliver hun ofte glohed af jalousi og raseri. Det er trods alt ikke som det burde være, elskerinder bør være smukkere end konerne, hvad er ellers pointen med en elskerinde? Når elskerinden tænker på det, går det i hendes ansigt som gør hende mindre smuk end konen, simpelthen over i det *groteske*, og hun kan komme til at ligne en karikatur af sig selv. Jalousi og raseri klæder hende meget dårligt! Konen har et træk som nærmest kan kaldes æterisk, og netop dette træk er elskerinden meget jaloux over. Hun vil aldrig, uanset hvor meget hun prøver, opnå dette *æteriske*, overjordisk smukke, svævende, det sårbare, nære, stolte, ranke, som på en eller anden måde gør Alexanders kone så utrolig smuk og nærmest uhåndgribelig. Alexanders elskerinde er kort sagt for *fysisk*, er hun kommet frem til, når hun vil trøste sig selv, hun er for *vilter* i sin personlighed, og hun er ligesom noget man kan sætte ordet *for* foran på alle områder, hun har for eksempel for mange og for mørke fregner sammenlignet med konens fregner, også de er æteriske, synes elskerinden, hendes egne fregner bliver så bombastiske i sammenligning, hvordan, tænker elskerinden, er det muligt at have perfekte fregner? Det er ikke noget vi kan

svare på. Mange følelser rumsterer inde i elskerinden når hun tænker på konen, og det svinger ofte mellem stærke og hånlige triumffølelser (jeg har ham) og nederlagsfølelser (hun er bedre og smukkere).

Alexanders kone ved ikke noget om Alexanders elskerinde, eller rettere sagt at hun *er* elskerinden, da hun er på vej mod tv-prisuddelingen Gullruten. Alexander er musikvideoinstruktør, han har produceret elskerindens video, som er elskerindens første musikvideo, den er nomineret i kategorien »bedste musikvideo«. De to, kone og elskerinde, skal mødes denne aften, det er uundgåeligt, konen glæder sig til at møde kunstneren som Alexander har arbejdet så meget sammen med, det er en lidt jaloux kone, det her, der er noget ved hende som er for godt til at være sandt, men det er faktisk sandt, det som er ved hende. Hun er simpelthen et sjældent godt menneske foruden at være smuk. Og *derudover* har hun en god humoristisk sans. Det gør elskerinden afsindig jaloux, for hvem kan gå rundt og være GOD hele tiden? OG sjov? Men sådan er det, det er bare sådan at enkelte mennesker er smukke, gode og morsomme, men elskerinden, som har et ulækkert sort hul midt i sin godhed, som er det hul som misundelsen ofte kigger ud af, vil ikke acceptere at det er sådan, noget vi jo forstår er svært på grund af dette hul og dens misundelse som kigger ud af hullet.

Konen går hen ad vejen til Grieghallen, hvor Gullruten-prisuddelingen skal foregå, og det er aften, og det er maj, og Bergen er præcis som Bergen er når den er på sit smukkeste, næsten azurblå og gennemsigtig. Konen dufter dejligt af en ny parfume hun har fået af Alexander som plejer at

købe ting til hende hver gang han har lidt dårlig samvittighed, sko, parfumer og ure, 85 når han har været lidt for mange nætter i studiet (=hos elskerinden) og på rejser og sådan noget, så kommer han med en ny parfume, et par nye sneakers, engang købte han et par nye sneakers i størrelse 39 90 som er elskerindens skostørrelse, mens konens skostørrelse er 38, og han fik sved på panden da han opdagede det, og konen stod med skoene i hånden og undrede sig, det måtte hun indrømme, over at han pludselig 95 havde købt en størrelse 39, ham der havde købt over tyve par sneakers i størrelse 38 til hende de sidste fire år.

Konen står ved baren. Manden kommer gående med kunstneren, de har ikke set 100 konen endnu, det er noget ved måden manden går med kunstneren på, måden de ser ud som om de er gift på, som får konens hjerte til at synke som om det var en tand i et tandglas. Hun tænker på hans mobiltelefon, at den ofte ligger med skærmen nedad 105 når de er hjemme, og ofte er den gået tom for strøm, engang opdagede hun en anden telefon, som var fuldt opladet, han sagde at det var en vens mobiltelefon som han havde glemt, men fordi der var noget ved telefonen som fik hende til at studse, ringede hun til sin egen telefon med den, fik nummeret, tjekkede det på de gule sider og så at den var registreret i Alexanders navn. 110 Hun forstod det ikke da, men det var naturligvis fordi han blev nødt til at have en telefon som konen ikke vidste noget om, som han kunne være tilgængelig for elskerinden på. Hun står her i baren og skubber tanken 115 om telefonen fra sig, og bestemmer sig for at det ikke er tilfældet, at de ikke går som om de har et forhold til hinanden, manden og kunstneren er stoppet ved en gruppe tv-folk, manden præsenterer kunstneren. I 120 filmen *Tre nødder til Askepot* ville det have været som om prinsen i den smukke trikot præsenterede Askepots onde stedsøster som sin udkårne, mens Askepot kom gående ind mellem folkemængden i dansen som 125 blev arrangeret, og der hvor alle stopper op i filmen og bliver forbløffet over dette nydelige, næsten helt utrolige menneske,

står Askepot derimod her i denne version ved baren og oplever det livet indimellem 135 kan byde på: at stå og mærke at man ikke har nogen at stå sammen med, og at man egentlig ikke hører hjemme her, og får I ondt i hjertet af dette, føler I med konen som står der og føler sig utilpas, og mærker I hendes følelse af at være lille, så vent lidt, vi må ikke glemme følgende: Hun er trods alt konen og må finde sig i at spille anden-violin i sammenhænge som denne, når manden er på arbejde og repræsenterer sig selv og sit produkt, som ja, vi ved det, går i 145 seng med manden bag ryggen på konen, men nu må vi ikke blande tingene sammen, *her* er han trods alt på arbejde. Tænk på en slyngel du allerede kender. En som måske behandlede dig som lort da du var lille, hvad ved vi. En der stjal og sagde at det var dig der havde gjort det, en som mobbede dig fordi du havde den forkerte dynejakke eller var lavere end de andre. 155 Kort sagt et menneske som har gjort dig meget ondt - men som pludselig bliver en berømt musik- og reklamevideoinstruktør som viser sig at have ægte talent, og når dine venner siger: Men jeg må jo have lov til at kunne lide hans videoer, hvad tænker du så? Lad os nu bare lægge hænderne 160 mildt på dine skuldre og minde dig om følgende: Verden er et uretfærdigt sted, og det faldt ikke i din lod at blive behandlet godt af dette menneske, det KAN jo altså også være noget ved dig? Og sådan skal du nu tænke om konen. Mens konen tænker at hun bliver nødt til at give sig til kende, hun må tage sig sammen, holde op med at stå 170 her og ikke have nogen at stå sammen med når hendes mand står derovre, hun går hen til dem, Alexander løfter øjenbrynene, og mærker at han har glemt konen, men det må vi jo jf. tidligere ræsonnement tilgive ham, han er jo på arbejde, han giver konen et knus og siger »hej«, og elskerinden giver hende også et knus, så varmt og inderligt hun kan, og får sagt følgende: Heeeej, hvor er det hyggeligt endelig at møde dig, der er 175 gået så lang tid, altså, åh, hvor er de lækre dine sko, woowooooow! Lad os beundre elskerinden et kort øjeblik: Hun har høje, røde, stiletter og en tætsiddende, lårkort

sort kjole på og rød læbestift, og hun ligner
 185 faktisk den perfekte elskerinde, selvom, vi
 ved det godt: Det hun har forsøgt, er at lig-
 ne den perfekte kunstner, som i sit fysiske
 udtryk skal korrespondere med det edgy i
 videoen Alexander har produceret, og her
 190 er vi inde på et lidt sart punkt i kunstner-
 elskerindens indre, hun er egentlig skue-
 spiller, men har en god stemme, og det har
 været lidt svært for hende at vide hvad hun
 skulle satse på, indtil hun mødte Alexan-
 195 der, som syntes hun skulle satse på musik-
 ken, og her kan vi jo godt forstå Alexander,
 for uden at stigmatisere en hel erhvervs-
 gruppe er det fristende at citere en kendt
 forfatter: »Det er skuespillernes helt nød-
 200 vendige styrke og utrolig skuffende svag-
 hed, at de kan tage alle mulige udtryk og
 former, men det forekommer mig at for at
 kunne gøre det, må de også have et susen-
 de tomt indre, så det ydre kan formes frik-
 205 tionsfrit efter hvad det måtte være, uden
 indblanding fra det indre«, og det udsagn,
 som elskerinden faktisk har læst, har gjort
 lidt ondt i elskerindens faktiske indre, for
 hun har selvfølgelig et indre, fordi det føles
 210 lidt sandt, hvis hun var musiker, kunne
 hun jo være sig selv, men hvad er det egent-
 lig, det som er hende, det vidste hun heller
 ikke, men det edgy i Alexanders instrukti-
 on til musikvideoen gjorde altså at hun her
 215 til aften måtte tage sort, lårkort kjole og
 røde højhælede sko på, rød mund, meget
 eyeliner. Mens konen derimod har cow-
 boybukser, sneakers og en blød, hvid bluse
 på, som på grund af kraven og den lille

220 udringning giver hende denne utrolig æte-
 riske udstråling, og håret, ikke mindst, som
 ser så utrolig ægte ud, naturligt, nydeligt
 hår, ikke mindst, du er faktisk helt utrolig
 smuk, siger Clara Frijs, som kunstneren og
 225 elskerinden hedder, til Ingrid Marie, konen.
 Clara Frijs tog Ingrid Marie i hånden. Clara
 Frijs trækker Ingrid Marie med ud fra grup-
 pen og siger fortroligt ind i hendes øre: Det
 er så kedeligt at snakke med alle de men-
 230 nesker, jeg vil hellere hilse på dig. Alexan-
 der har fortalt så meget om dig. Clara har
 en strategi, og det er: bliv bedste veninde
 med Ingrid Marie, mens Ingrid Marie ikke
 har nogen strategi. Ingrid Marie smiler, han
 235 har også fortalt meget om dig, siger hun,
 kom, siger Clara, vi har vores eget bord
 herovre, lad os gå derhen, så kan vi snakke!
 Clara Frijs trækker Ingrid Marie med, Clara
 vinker til Alexander og signalerer »bare
 240 rolig, jeg har styr på det her«, Alexander
 smiler og signalerer med intet andet end
 måske et glimt i øjet der siger »okay, du ved
 vel hvad du gør«, Ingrid Marie signalerer
 »jeg er blevet kidnappet«, Alexander signa-
 245 lerer »sejt« tilbage, og så baner de sig vej
 gennem lokalet fuldt af tv-folk, Clara Frijs
 først, i sin kjole, Ingrid Marie bagefter, i sin
 skjorte.

Og her forlader vi dem, som vi forlader et
 250 kuld moderløse ræveunger vi fandt i en
 rævegrav under en busk ude i skoven. For
 sådan er det. Nogle situationer elsker vi,
 nogle hader vi. Fælles for dem er at ingen
 varer evigt.